

Arrest

nr. 178 798 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een man van Peul-origine, geboren op 16 maart 1985 in Pita, en u beschikt over de Guineese nationaliteit. Samen met uw vrouw D.B. en jullie twee kinderen woonde u in Bambeto, Conakry. In Conakry werkte u als verkoper van kleding en schoenen op de markt van Madina.

Op 21 november 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. U beweerde te hebben deelgenomen aan de oppositiebetoging van 28 september 2009 in het voetbalstadion en daarbij te zijn gearresteerd en mishandeld. U kwam vrij door tussenkomst van uw neef en een bevriende militair.

Nadien kende u geen problemen meer. Op 21 september 2012 zou u opnieuw zijn gearresteerd omdat u met uw GSM beelden maakte van de schermutselingen tussen betogers en veiligheidsdiensten op de

markt Madina naar aanleiding van de oppositiebetoging van 20 september 2012. U werd vrijgekocht door uw broer en besloot het land te verlaten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u medische attesten neer uit Guinee in verband met de verwondingen die u zou hebben opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen op 28 september 2009; een brief van uw huisbaas in Guinee; en een bundel medische documenten uit België.

Op 30 juni 2014 werd u door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend, omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Noch uw aanwezigheid in het stadion op 28 september 2009 en de daaropvolgende arrestatie noch uw arrestatie en ontsnapping naar aanleiding van de betoging op 20 september 2012 werden als geloofwaardig beschouwd. Bovendien werd uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen over uw reisweg. Deze beoordeling en beslissing werden op 19 december 2014 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U ging niet verder in beroep.

Op 24 november 2015 diende u een tweede asielaanvraag in. U houdt vast aan uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag en legt bijkomend de nadruk op uw medisch-psychologische toestand als gevolg hiervan. U legt ter staving van uw tweede asielaanvraag uw kieskaart; twee psychologische attesten van Ulysse (dd. 10.10.2014 en 28.01.2015, Brussel) betreffende uw algemene psychologische toestand; een medisch attest van Constans (dd. 30.06.2015, Brussel) betreffende de vaststelling van verschillende littekens op uw lichaam; een brief van uw advocaat (dd. 27.10.2015, Brussel) betreffende uw tweede asielaanvraag; een medisch attest (dd. 26.02.2014, Brussel) betreffende gehoorverlies aan uw rechter oor; een medisch attest (dd. 08.10.2009, Conakry) betreffende uw verwondingen ingevolge uw arrestatie op 28 september 2009; een aanwezigheidsattest van SASB (dd. 19.01.2016, Brussel) betreffende zes juridische consultaties tussen 31.03.2013 en 19.11.2014; een getuigenis van de vzw Lhiving (dd. 19.01.2016, Brussel) betreffende uw opvolging door deze organisatie sinds 29.03.2013; een medisch-psychologisch attest (dd. 05.2013, Brussel) betreffende twee medische en een psychologische consultatie; een medisch attest (dd. 21.01.2015, Brussel) van de centrumarts van het OC Klein Kasteeltje betreffende uw psychologische opvolging tussen mei en juli 2013; medische rapporten (dd. 24.11.2012, Brussel) waarin ook gewag wordt gemaakt van uw psychologische hulpvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Ten eerste zijn uw politieke problemen in Guinee en de daarop volgende arrestaties, detenties en mishandelingen niet geloofwaardig.

Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Deze beoordeling en beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging niet verder in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. In het kader van uw tweede asielaanvraag legt u evenmin bijkomende verklaringen af (Verklaring meervoudige aanvraag; gehoorverslag CGVS) die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw vermeende politieke problemen kunnen herstellen.

Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat uw medisch-psychologische problemen – waarover u verschillende attesten en rapporten neerlegt ter staving van uw tweede asielaanvraag – het gevolg zijn van deze politieke problemen, arrestaties, detenties en mishandelingen, zoals u beweert.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u uw medisch-psychologische problemen reeds inriep tijdens uw beroepsprocedure in het kader van uw eerste asielaanvraag.

U legde ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een beschrijving neer van uw psychologische toestand, die door een psycholoog werd opgevolgd (rechtsplegingsdossier, stuk 9). De motivatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent luidde als volgt:

Evenmin kan het ter terechtzitting neergelegde attest afbreuk doen aan het voormelde (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Vooreerst blijkt uit dit attest dat verzoeker slechts wordt opgevolgd sedert augustus 2014. Aldus vermag dit geenszins aan te tonen dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS een half jaar eerder reeds geplaagd werd door psychische problemen, laat staan dat hij hierdoor niet in staat was om een gehoor af te leggen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker en de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor formuleerden evenmin enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en geen van beide vermeldde dat verzoeker niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze zijn verklaringen zouden zijn beïnvloed door zijn psychische problemen. Evenmin werkt hij uit op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. In zoverre in het medische attest wordt gesteld dat verzoekers symptomen te wijten zouden zijn aan de aangevoerde problemen, dient te worden opgemerkt dat de arts die het attest opstelde zich hiervoor baseerde op de verklaringen van verzoeker. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

U brengt in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aan die deze redenering kunnen ombuigen, u legt enkel bijkomende attesten neer om uw medisch-psychologische toestand te ondersteunen.

Gezien niet kan worden aangenomen dat uw medisch-psychologische problemen het gevolg zijn van uw vermeende politieke problemen, arrestaties, detenties en mishandelingen, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse wat betreft de werkelijke oorzaak van deze problemen.

Nochtans rust op een asielzoeker de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit en asielrelaas. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 3) en u bovendien tijdens het gehoor werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en naar een andere verklaring werd gevraagd voor uw medisch-psychologische problemen (CGVS p. 9) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking en aldus de commissaris-generaal in het ongewisse laat betreffende de oorzaken van uw medisch-psychologische problemen.

Louter op basis van uw medisch-psychologische problemen, zonder dat hieraan een geloofwaardig asielrelaas kan worden gekoppeld, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut gezien op basis van uw ongeloofwaardige verklaringen niet kan worden aangetoond dat er bij terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in uwen hoofde bestaat.

Bovenstaande redenering gaat ook op bij de beoordeling van uw nood aan subsidiaire bescherming. Gezien u de commissaris-generaal in het ongewisse laat betreffende de oorzaken van uw medisch psychologische problemen, kan er niet zonder meer van worden uitgegaan dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. U komt dus evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dienen een aantal kanttekeningen gemaakt te worden bij uw medisch-psychologische problemen.

Zoals reeds aangehaald door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens de beroepsprocedure in het kader van uw eerste asielaanvraag, begon uw psychologische opvolging pas in augustus 2014.

Uw advocaat wees er in zijn tussenkomst na het gehoor weliswaar op dat een hulpvraag reeds voor augustus 2014 bestond, ter staving waarvan er na het gehoor een medisch attest (dd. 21.01.2015, Brussel) van de centrumarts van het OC Klein Kasteeltje; en medische rapporten (dd. 24.11.2012, Brussel) waarin kort melding wordt gemaakt van een psychologische consultatie op 6 en 10 december 2012; en een nota van een psychologische consultatie op 28 mei 2013 (zie documenten 10 en 12, toegevoegd aan administratief dossier).

Deze documenten getuigen echter slechts van een zeer beperkte psychologische opvolging. Samenvattend kan men stellen dat u drie keer een onderhoud had met Justine Huillet, psychologe in het ziekenhuis IRIS-Zuid in Brussel. Een eerste gesprek op 06.12.2012 verliep moeizaam omdat er geen tolk aanwezig was. Toch noteerde de psychologe dat er geen klachten waren en dat u zeer gelukkig leek dat u in België was aangekomen (zie document 12, toegevoegd aan administratief dossier). Er was een tweede consultatie op 10.12.2012, met tolk deze keer. Een psychologische diagnose werd echter geenszins gesteld. Betreffende uw psychologische toestand wordt enkel gesteld dat u in de war leek; zeer veel verwachtte van uw hulpverleners en zeer bezorgd was om uw gezondheidstoestand. U kreeg een nieuwe afspraak op 20.12.2012, waarvan verder nergens melding wordt gemaakt in het administratieve dossier. Een nota betreffende een derde consultatie bij Justine Huillet op 28.05.2013 (zie document 10, toegevoegd aan administratief dossier) vermeldt dat u zeer bezorgd bleek over de gedachtestroom in uw hoofd; waarbij werd voorgesteld dat men u zou aanmoedigen meer buiten te komen, activiteiten te doen, u bezig te houden. U bleek te veel terug geplooid op uzelf. U kreeg een nieuwe afspraak op 13.06.2013, die echter nooit plaats vond. Op 18.06.2013 maakte de centrumarts van OC Klein Kasteeltje melding van het feit dat u uw afspraak van 13.06.2013 volledig was vergeten, met de vraag of u een nieuwe afspraak kon krijgen. Van enige verdere consultaties is echter niets terug te vinden in het administratief dossier.

Het mag duidelijk zijn dat uit bovenstaande slechts een zeer beperkte psychologische opvolging blijkt, waarbij quasi niet wordt verwezen naar uw vermeende problemen in Guinee en bovendien ook weinig engagement van uw kant blijkt. Een regelmatige psychologische opvolging begon slechts in augustus 2014 bij Ulysse, twee jaar na uw aankomst in België en vlak na een negatieve beslissing door het CGVS (dd. Juni 2014). Dit onderstreept eens te meer dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan dat eventuele psychologische problemen het gevolg zijn van feiten die u meemaakte in uw land van herkomst.

Ter ondersteuning van een opvolging voor augustus 2014 legde u na het gehoor bij het CGVS ook nog een aanwezigheidsattest van SASB (dd. 19.01.2016, Brussel) betreffende zes juridische consultaties tussen 31.03.2013 en 19.11.2014; en een getuigenis van de vzw Lhiving (dd. 19.01.2016, Brussel) betreffende uw opvolging door deze organisatie sinds 29.03.2013. Wat het attest van SASB betreft dient te worden opgemerkt dat het hier om een juridische consultatie gaat, en niet om psychologische opvolging. De vzw Lhiving richt zich specifiek tot de begeleiding van personen met HIV of een andere ernstige chronische ziekte. Het medisch attest van de centrumarts van het OC Klein Kasteeltje (dd. 21.01.2015, Brussel), herneemt louter uw situatie, maar bevat geen informatie betreffende medisch-psychologische problemen of een eventuele vrees t.o.v. uw land van herkomst, noch wordt een regelmatige opvolging daterend van voor augustus 2014 aangetoond.

Met betrekking tot de medisch-psychologische attesten die dateren van na augustus 2014 dient het volgende te worden opgemerkt. Het medisch-psychologisch attest van Ulysse (dd. 28.01.2015, Brussel) geeft enkel een overzicht van uw klachten en symptomen, maar kan op geen enkele manier aantonen wat de oorzaak is van deze klachten en symptomen. Er wordt weliswaar vermeld dat u uw klachten en symptomen linkt aan de gebeurtenissen in het stadion van Conakry, maar zoals eerder gesteld kan uw deelname aan deze manifestatie niet als geloofwaardig worden beschouwd. Eenzelfde redenering gaat op voor het psychologisch attest van Ulysse (dd. 10.10.2014, Brussel). Het attest van Constats (dd. 30.06.2015, Brussel) herneemt in anamnese uw verklaringen betreffende uw politieke problemen in Guinee, die zoals eerder gesteld niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Na psychologisch onderzoek werd vastgesteld dat uw klachten compatibel zijn met een posttraumatisch stress syndroom, maar opnieuw kan de oorzaak van deze klachten niet worden aangetoond. Wat betreft de littekens die u liet vaststellen, moet worden opgemerkt dat Constats stelt dat deze compatibel zijn met uw verklaringen betreffende mishandelingen in Guinee. Opnieuw wordt hier verder gegaan op uw verklaringen, die niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Bovendien wordt met de term 'compatible' (Frans) of 'consistent' (Engels) volgens het Istanbul Protocol het volgende bedoeld: " the lesion could have been caused by the trauma described, but it is non-specific and there are many other possible causes." Opnieuw kan dus geenszins worden aangetoond

wat de oorzaak is van de littekens die u liet vaststellen. Hetzelfde geldt voor de attestering van gehoorverlies aan uw rechteroor (dd. 26.02.2014, Brussel). Hoewel vermeldt wordt dat dit waarschijnlijk te wijten is aan gebeurtenissen in uw land van herkomst, wordt hier opnieuw louter verdergegaan op uw verklaringen, die eerder al niet geloofwaardig werden bevonden.

De medische attesten uit Guinee legde u al voor in het kader van uw eerste asielaanvraag, waarop als volgt werd gemotiveerd: "De door u neergelegde medische attesten uit Guinee maken gewag van uw behandeling op 29 september 2009 en uw daaropvolgende verblijf van 10 dagen in het hospitaal. Zoals eerder vermeld stroken uw verklaringen over uw verblijf in het hospitaal van Donka niet met de informatie waarover het CGVS beschikt zodat er ernstige vragen ontstaan bij de authenticiteit van het document en de waarachtigheid van de inhoud ervan. Bovendien moet worden opgemerkt dat hoewel beide documenten zijn gedateerd in 2009 ("Fait à Conakry, le 08/10/2009") terwijl u zelf verklaarde dat uw broer deze pas is gaan halen bij uw arts nadat u hem er op aansturen van uw advocaat vanuit België om had gevraagd. Deze antidatering vormt dan ook een ernstige indicatie dat het in deze om een vervalsing gaat. Het voorgaande is des te prangender daar zelfs officiële documenten uit Guinee zeer weinig bewijswaarde hebben omwille van de enorme handel in valse en frauduleus verkregen documenten (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier)." U brengt heden geen bijkomende informatie aan die deze redenering kan ombuigen.

Uw kieskaart zegt niets iets over een eventuele vrees ten opzichte van uw land van herkomst.

De brief van uw advocaat geeft een samenvatting van uw asiëldossier en de hierboven reeds besproken elementen, maar zegt op zich niets over een eventuele vrees ten opzichte van uw land van herkomst.

Tenslotte haalt u tijdens het gehoor bij het CGVS ook uw deelname aan een demonstratie in Brussel tegen de Guineese president; en deelname aan vergaderingen in Elsene aan.

Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hieraan geen concrete vrees koppelt. U vermeldt deze sur place activiteiten niet bij de DVZ, verklaart zelfs expliciet dat u niet hebt deelgenomen aan 'in loco' activiteiten (Verklaring meervoudige aanvraag 16). Ook wanneer men u tijdens het gehoor bij het CGVS vraagt naar uw vrees bij terugkeer naar Guinee haalt u louter uw oorspronkelijke politieke problemen in Guinee aan, maar vermeldt niets over een eventuele vrees gelinkt aan uw sur place activiteiten (CGVS p. 9). Hoewel u stelt al sinds 2013 te hebben deelgenomen aan vergaderingen van de UFDG in België (CGVS p. 11) vermeldde u hierover helemaal niets in het kader van uw eerste asielaanvraag. Hiermee geconfronteerd stelt u louter dat u dacht dat dat niet belangrijk was (CGVS p. 12). Ook wanneer men u expliciet vraagt naar een persoonlijke vrees bij terugkeer naar Guinee, gelinkt aan uw sur place activiteiten, haalt u niets concreets aan. U zegt enkel dat u van uw neef de raad kreeg om geen videobeelden van demonstraties in België door te sturen, omdat dat zich tegen u kon keren. U zegt: "Omdat ik daar problemen heb, je weet maar nooit.". Op basis van deze verklaringen kan niet worden gesteld dat u omwille van eventuele sur place politieke activiteiten risico zou lopen bij terugkeer naar uw land van herkomst. **Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.**

De algemene situatie in uw land van herkomst noopt evenmin tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet), evenals van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en van het non-refoulement beginsel.

Verzoeker stelt:

“De bestreden beslissing weigert de evaluatie van de geloofwaardigheid van verzoeker in het licht van de nieuwe gespecialiseerde medische en psychologische verslagen te herzien.

Tegenpartij vertrekt van het niet-geloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoeker, voegt eraan toe dat zijn littekens enkel compatibel met de beschreven mishandelingen zijn en besluit dat die trauma's een andere oorzaak moeten hebben, waarover verzoeker de waarheid niet vertelt.

Die analyse van het dossier schendt het non-refoulementbeginsel, evenals artikelen 3 en 13 EVRM.

Er wordt immers geen rekening gehouden met het feit dat de psycholoog en de dokter die voor de vzw's Ulysse en Constans de verslagen opgesteld hebben specialisten zijn. Het medisch verslag van Dokter De Ripainseel is ook het eerst medisch verslag dat door een Belgische dokter in verband met de littekens van verzoeker opgesteld is.

In het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens schrijft de rechtsleer:

“Subconclusion: medical evidence

Past experiences of torture or ill-treatment are a serious indication of the applicant's well-founded fear of persecution or real risk of suffering serious harm. The ECtHR's case-law and the views of the Committee against Torture show that medical reports which assess the degree of consistency between a physical or psychological after-effect and the applicant's asylum account should be regarded important evidence in support of such past torture or ill-treatment. It should therefore be concluded that the requirement of an appropriate assessment of the asylum application of Article 8 (2) PD and Article 4 (4) QD require that Member States take such medical reports into account. The refusal to take medical reports supporting an account of past torture into consideration or to attach important weight to them undermines the effectiveness of the EU right to asylum and the principle of non-refoulement. The weight which should be accorded to a medical report depends on its quality and conclusiveness. However it may be derived from R.C. v Sweden that even medical reports issued by a physician who is not an expert specialising in the assessment of torture injuries can make out such a prima facie case as to the origin of scars. In such a prima facie case EU law requires State authorities to request an expert report».

Tegenpartij had dus de plicht rekening met die attestaten te houden, aangezien ze een zeer sterke aanwijzing vormen van de mishandelingen waarvan verzoeker het slachtoffer is geweest.

De bestreden beslissing poogt die attestaten te ontcrachten door te stellen dat verzoeker gedurende de eerste twee jaar van zijn verblijf in België niet veel psychologische steun zocht en weinig over de mishandelingen in Guinee sprak. Het is echter typerend voor slachtoffers van mishandelingen en martelingen dat ze na de feiten een ontwijkend gedrag hebben en zo weinig mogelijk daarover spreken (zie attest van Dr De Ripainseel dd. 15.7.2016 – stuk 3), zodat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet dienend is.

Tegenpartij baseert zich op het feit dat de littekens enkel compatibel met de verklaringen van verzoeker zijn, wat betekent dat andere oorzaken mogelijk zijn. De bestreden beslissing leest echter het medische en het psychologische verslag los van elkaar, terwijl de koppeling van de twee leert dat verzoeker littekens draagt die compatibel zijn met de beschreven mishandelingen en bovendien aan een posttraumatische stress lijdt. Met andere woorden probeert de bestreden beslissing de nieuwe elementen te herleiden tot de loutere vaststelling van littekens die compatibel zijn met mishandelingen, terwijl het samenlezen van het medische en het psychologische verslag en ander beeld van de toestand geeft.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het Hof in aanwezigheid van zulke aanwijzingen ook het algemene context in het land van herkomst onderzoekt. Het is in die zin dat de brief van de advocaat van verzoeker ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag naar het verslag van ACAT-Frankrijk en de veralgemeende martelpraktijken in de Guinese gevangenissen verwees. Tegenpartij neemt die context niet in overweging.

De sterke aanwijzingen kunnen in zulk geval enkel door een andersluidende medische verslag tegengesproken worden, quod non in casu.

Bij gebreke aan zulke andersluidende verslag moest tegenpartij vaststellen dat de feiten van mishandelingen en martelingen vaststaan en bijgevolg aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling erkennen.

Door dit niet te doen schendt de bestreden beslissing artikelen 48/3 en 62 van de wet.

Ze schendt ook artikelen 3 en 13 EVRM, evenals het non-refoulementbeginsel.”

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille

van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Verzoeker voert aan dat er *“geen rekening [wordt] gehouden met het feit dat de psycholoog en de dokter die voor de vzw’s Ulysse en Constats de verslagen opgesteld hebben specialisten zijn. Het medisch verslag van Dokter De Ripainseel is ook het eerst medisch verslag dat door een Belgische dokter in verband met de littekens van verzoeker opgesteld is.”*

Te dezen moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing uitgebreid op deze documenten ingaat. De bestreden beslissing stelt immers: *“Het medisch-psychologisch attest van Ulysse (dd. 28.01.2015, Brussel) geeft enkel een overzicht van uw klachten en symptomen, maar kan op geen enkele manier aantonen wat de oorzaak is van deze klachten en symptomen. Er wordt weliswaar vermeld dat u uw klachten en symptomen linkt aan de gebeurtenissen in het stadion van Conakry, maar zoals eerder gesteld kan uw deelname aan deze manifestatie niet als geloofwaardig worden beschouwd. Eenzelfde redenering gaat op voor het psychologisch attest van Ulysse (dd. 10.10.2014, Brussel). Het attest van Constats (dd. 30.06.2015, Brussel) herneemt in anamnese uw verklaringen betreffende uw politieke problemen in Guinee, die zoals eerder gesteld niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Na psychologisch onderzoek werd vastgesteld dat uw klachten compatibel zijn met een posttraumatisch stress syndroom, maar opnieuw kan de oorzaak van deze klachten niet worden aangetoond. Wat betreft de littekens die u liet vaststellen, moet worden opgemerkt dat Constats stelt dat deze compatibel zijn met uw verklaringen betreffende mishandelingen in Guinee. Opnieuw wordt hier verder gegaan op uw verklaringen, die niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Bovendien wordt met de term ‘compatible’ (Frans) of ‘consistent’ (Engels) volgens het Istanbul Protocol het volgende bedoeld: “the lesion could have been caused by the trauma described, but it is non-specific and there are many other possible causes.”. Opnieuw kan dus geenszins worden aangetoond wat de oorzaak is van de littekens die u liet vaststellen. Hetzelfde geldt voor de attestering van gehoorverlies aan uw rechteroor (dd. 26.02.2014, Brussel). Hoewel vermeldt wordt dat dit waarschijnlijk te wijten is aan gebeurtenissen in uw land van herkomst, wordt hier opnieuw louter verdergegaan op uw verklaringen, die eerder al niet geloofwaardig werden bevonden.”*

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat voormelde motiveringen geen steun vinden in de stukken.

Aangaande fysieke gevolgen van de van de voorgehouden vervolgingsfeiten stelt Dr. Arnaud De Ripainseel (stuk 3 van verzoeker): *“Concernant les séquelles physiques, il est exact que le terme compatible n’exclut pas d’autres causes aus lésions.”* (eigen vertaling: *“Met betrekking tot de fysieke gevolgen is het correct dat de term ‘compatible’ geen andere oorzaken voor letsels uitsluit”*). Het is derhalve zeker mogelijk dat geattesteerde fysieke letsels andere oorzaken hebben dan hetgeen wordt aangevoerd in het asielrelaas.

In hetzelfde stuk 3 stelt Dr. De Ripainseel ook: *« Je n’ai pas constaté de lésion typique de torture chez M. Bah ce que, à mon sens, est tout a fait normal vu le type de torture subies par M. Bah (...) »* (eigen vertaling: *“Ik heb geen typisch letsel van marteling vastgesteld bij M.B. wat, naar mijn mening, geheel normaal is gelet op het type van marteling ondergaan door M. B.”*).

Aangezien de dokter die het attest opstelde geen typische letsels heeft kunnen vaststellen die hun oorzaak kunnen vinden in marteling, baseert de dokter zich op de verklaringen van verzoeker. De dokter tracht voormelde vaststellingen te verzoenen met andere littekens op het lichaam van verzoeker en hij

doet dit volgens zijn eigen inzichten (*"d'autant plus qu'il y plusieurs cicatrices compatibles, renforçant selon moi la suspicion de torture"*).

De bestreden beslissing oordeelt derhalve correct dat op basis van de verklaringen van verzoeker niet kan besloten worden dat zijn verklaringen over het oplopen van littekens geloofwaardig zijn. Dokter De Ripainseel kan immers geen letsels ontwaren die rechtstreeks verband houden met marteling. In de mate dat hij de andere littekens beoordeelt in functie van een mensonwaardige behandeling, moet worden vastgesteld dat hij zich hiertoe baseert op de verklaringen van verzoeker, zonder deze te kennen zoals zij blijken uit het administratief dossier.

Aangaande de psychologische problemen van verzoeker stelt dokter De Ripainseel, die psycholoog noch psychiater is, dat het typisch is dat slachtoffers van mensonterende behandelingen niet spontaan hun traumatische gebeurtenissen meedelen, zeker niet in het begin.

Voormelde algemene stelling van dokter De Ripainseel kan volgens de Raad geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing die stelt: *"Samenvattend kan men stellen dat u drie keer een onderhoud had met Justine Huillet, psychologe in het ziekenhuis IRIS-Zuid in Brussel. Een eerste gesprek op 06.12.2012 verliep moeizaam omdat er geen tolk aanwezig was. Toch noteerde de psychologe dat er geen klachten waren en dat u zeer gelukkig leek dat u in België was aangekomen (zie document 12, toegevoegd aan administratief dossier). Er was een tweede consultatie op 10.12.2012, met tolk deze keer. Een psychologische diagnose werd echter geenszins gesteld. Betreffende uw psychologische toestand wordt enkel gesteld dat u in de war leek; zeer veel verwachtte van uw hulpverleners en zeer bezorgd was om uw gezondheidstoestand. U kreeg een nieuwe afspraak op 20.12.2012, waarvan verder nergens melding wordt gemaakt in het administratieve dossier. Een nota betreffende een derde consultatie bij Justine Huillet op 28.05.2013 (zie document 10, toegevoegd aan administratief dossier) vermeldt dat u zeer bezorgd bleek over de gedachtestroom in uw hoofd; waarbij werd voorgesteld dat men u zou aanmoedigen meer buiten te komen, activiteiten te doen, u bezig te houden. U bleek te veel terug geplooid op uzelf. U kreeg een nieuwe afspraak op 13.06.2013, die echter nooit plaats vond. Op 18.06.2013 maakte de centrumarts van OC Klein Kasteeltje melding van het feit dat u uw afspraak van 13.06.2013 volledig was vergeten, met de vraag of u een nieuwe afspraak kon krijgen. Van enige verdere consultaties is echter niets terug te vinden in het administratief dossier. Het mag duidelijk zijn dat uit bovenstaande slechts een zeer beperkte psychologische opvolging blijkt, waarbij quasi niet wordt verwezen naar uw vermeende problemen in Guinee en bovendien ook weinig engagement van uw kant blijkt. Een regelmatige psychologische opvolging begon slechts in augustus 2014 bij Ulysse, twee jaar na uw aankomst in België en vlak na een negatieve beslissing door het CGVS (dd. Juni 2014). Dit onderstreept eens te meer dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan dat eventuele psychologische problemen het gevolg zijn van feiten die u meemaakte in uw land van herkomst."*

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder de context niet in overweging neemt, wordt vastgesteld dat de context wel degelijk werd meegenomen. Deze beoordeling van de Guinese context gebeurde vooreerst bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en vervolgens bij de beoordeling van de medische attesten in het kader van dit asielrelaas. Verzoeker brengt geen element aan inzake de Guinese context waaruit blijkt dat verweerder de context veronachtzaamde bij het beoordelen van verzoekers stukken.

2.2.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het non-refoulementbeginsel blijkt dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de verwijdering van verzoeker. De bestreden beslissing stelt slechts vast dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.4. Verzoeker omschrijft niet op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 13 EVRM zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS